

Repülő ember

„A bajnak napján elrejt hajlékában,
megvéd szárnak oltalmában,
és sziklára állít engem.” (Zsolt. 27,5)

1.

Nézem a télapómat, a kéksörényű lovasomat, nézem repülő emberem.
Egész nap őket látom, hozzájuk szólok, ha van egyáltalán bármi, ami
szóra érdemes, ami több az egyszerű egyhelyben ülésnél,
mikor csak olyan értetlenül ülünk a szereplő lakólakásában,
egy darab repülő plakátemberrel, egy darab kéksörényű
festménylovassal és egyetlen törpepirostélapóval.
Madárrepülési kísérleteimnek ők lesznek tanúi,
ahogy más alkalmas nincs közel s távol,
ahogy komolyan veszem,
ahogy szörcsögök és fogclozódok,
ahogy a madarak fáradhatatlan röpte émelyít és ösztönöz.

* * *

Ünnepi álmok, remegések.
Mondják, hogy rakjak rendet,
vagyis, hogy valamit kéne már csinálni ezekkel itt.
Az is lehetne, hogy egyszerűen nem vagyok itthon,
Hogy elutazom, és elrendeződnek a dolgok, csak úgy, maguktól.
Olyan hosszú utazás lenne, hogy megváltozna a jelentésük.
máshogyan hívogatnánk mindent, sőt egymást is másképp.
Pedig úgy lenne, olyan maradna mégis.
Ragadások, rászáradások, csörömpölések.

* * *

A repülő plakátember földetérése, a törpepirostélapó szívének
ellágyulása, a kéksörényű festménylovas fénymásolata,
mind-mind egy, az adott helyzeten belüli lehetőség,

persze csak akkor, ha össz-vissz ennyit várunk el a helyzettől.
 Egy minimálprogram.
 Enni, inni, alunni.
 Mese nincs.
 Kisgyermek a játszótéren, hárman,
 egymás mellett viccelődnek egy novemberen.
 Novemberi.
 Belülről látni, érteni, nem szólni hozzá.

* * *

Nincs magyarázat a nemre vagy az igenre.
 Rakparton ide-oda mindvégig. Hol lejjebb, hol feljebb a vízszint.
 Szeméből a könny, mint emeletről kiöntött víz,
 hogy mégsem vagyunk jók egymáshoz. Semmire.
 Egyre lassúbban mindent, direkt lassítani.
 Összebújni, összehajolni, odahúzni a fotelt az ablakhoz,
 kémlelni a keskeny járdát szomorúfűz alatt, a forgalmat,
 a madarak módján való repülést csakazértis.
 Le a kalappal!
 Hajadonfőtt ezekután, most már mindvégig, egy kalappal neked.

* * *

Valami a helyére száll.
 Ákár úgy, hogy onnan, abból, belőle.
 Dédapa, nagymama, feleség, testvérszerelem.
 Hosszú-hosszú repülés, lapos dombok, földszintes házak között.
 Ritkuló levegő, a fej fordul csak, egy olyas irányba,
 hogy úgy rendesen, napfelkeltéktől kezdve
 képtelen az érzésein kívül bármire is.
 Szív alakú szárnyak, csapáskor csukódnak, emeléskor nyitódnak
 Két szív alakú szárny 3500 szelepcsappantyúval.
 A felejtés, az emlékezés csappantyúival.

* * *

Szobából van, behúzott függönyből van.
 Munkája gyümölcsként jóalvó.
 Szobahideg, testmeleg és jóalvó.
 Reggelre magában beszél, hogy utazni akar mégis.
 Utazni szó nélkül.
 Csendesen kipróbálni a mesterséges eszközökkel való repülést,
 az izomerővel hajtott repülőcsónakot, a légtérben úszás művészetét.
 Apró mandarin, apró mandarinszag reggelire.
 Paplan, kávé, ebéd, félsziget hideg föld. Minden,
 mint könyv mögé rejtett, elvesztettnek hitt pénz.
 Egyösszeg.
 Egypénz az útra.

* * *

Kelletik magukat. Hármasukat nekem.
 A repülő plakátember széteszi a kezét, valahogy úgy, hogy *Ennyi*.
 A kéksörényű festménylovas nagyon nehezen bírja már *Agaskodva*.
 A törpepirostélapó zsebredugott kézzel a függönynek *Dől*.
 Ennyi. Agaskodva. Dől.
 És eldegéljük ezt a tömítőgumi híján szertespriccenő,
 eredetileg testre célzott valóságot, és párnába forgatjuk a hús jövőt.
 Nahát, kezüket a kezembe, zsebembe menetjegyeinket.
 Holnaptól szép.
 Szürkehályogon belül, felhők s vidám hideg.
 Csontmeleg belső hang.

2.

800 méter. Két levél.
 Két kétperces lágytojás, egy almácska.
 Lombuszogással, kenyértöréssel
 a nap sugaraival, egy áramvonalas testtel.
 Mekkoségsivatag ez. Pont.
 Óriási, menekülő anyácska egy végtelen, gyermekcsapat élén.
 Mi pedig valahol a háttérben

apró fényképezővel.
Nálad lesz még egy nejlonszatyor,
nálam egy lombfűrész.
Sokoldalúaknak látszunk.
Optimális szárnyfelülettel, dobtetőn, gyenge ellenszélben.

* * *

Folyamatosan az idő,
ha benyitunk akkor is,
ha elköszönünk, akkor meg még.
Résnyire nyitott vihar. Kis napfény, saját napközivel.
Különbejáratúval.
Mint rendszeren. Tízórai és ozsonna.
Három napja nem veszünk. Minden megvan itthon.
Úgy csinál mintha meglenne, mintha ez benne lenne a pakliban.
Hogy hosszú, hogy szegényes,
hogy éjszakai reptülésbe rejtett szerelem.

* * *

Kitörölhetetlenül.
Teázunk finoman dél felé.
Merülőforraló.
Ott ülsz, oda süt a nap.
Játszunk a memeóriánkkal. Egy olyan memóriajátékot
Mindig előbb kapsz.
Mindig megpillantunk egy tengert,
egy huzatos, ajtócsapkodó tengert.
Valahány vitorlás, végtelen part.
Humusz a lehúzott, tengerre néző ablak.
Humusz az öled, a reptülés benne.
Humusz a nász, humusz a násznép, a megértés, a belátás,
a csinos, változatlan szerelvény, a szétszavalt zaj.

* * *

Repülősszemüvegben nézte végig.
Kellemeset a hasznos nappal.
Valahogy soha nem is volt választása, hogy akkor ezt most nem.
Ilyen nem történt.
Kifeszített állapot volt, huzatot kapott.
Oszlopon pihenő madárrepülőgép. Párkányon szellőző tollpárna.
Ötven tetovált konty.
Egy kisfiú. Kezeiben tömött háló.
A többiek szotyit zabálnak.
Napraforgót.

* * *

A vázat, aztán a leheletfinom szárnyakat.
A vásznat, a halovány foltokat.
Magasságot, egyetlen levegővételt.
Esőt. Napsütést. Időt.
Csimpaszkodást a karjába.
Húztatni magam, nehezére esni. Kényszeríteni.
Ajtót nyitni, engedni be, magam mellé.
Enni, inni adni.
Meszelt falnak dőlni.
Hagyni, hogy üljön csöndben, melegben.

Mór

Deák Botond